

Ίκανοποίησε τὸν Ἐρυθρόδερμό μας. Ὁ Μπάρντ, μπροστά στις δώδεκα χορεύτριες τοῦ Ζίγκφιλντ, τις «ῥωραιότερες τοῦ κόσμου», ἔμεινε τελείως ἀσυγκίνητος, μὴ μπορῶντας νὰ καταλάβῃ τὸ χορὸ τους. Εἶχε, βλέπετε, ἄλλη ἀντίληψη γιὰ τὸ χορὸ: τὴν θρησκευτική. Στους Ἐρυθροδέρμους χορεύουν μόνο οἱ ἄντρες!

Ὁ Μπάρντ λοιπὸν ἀπόμεινε μὲ τὴν μελαγχολία του καὶ τὴν ἔμμομη ἰδέα του, πράγμα πού ἔφερεν σὲ πολὺ δύσκολη θέσι τὸν φίλο του. Μιά μέρα, ὡστόσο, γυρίζοντας στὸ ξενοδοχεῖο, εἶδε τὸν Μπάρντ νὰ μιλάῃ μὲ μιὰ νόστιμη Ἀμερικανίδα!...

Ὁ Ἐρυθρόδερμος, μόλις εἶδε τὸν φίλο του, ἔσπευσε νὰ τοῦ ἀναγγεῖλῃ:

— Βρῆκα τὴν γυναῖκα πού ἤθελα!... Ἀποφασίσαμε νὰ παντρευτοῦμε!...

Ποιά ἦταν αὐτή ἡ γυναῖκα πού δεχόταν νὰ πάρῃ ἕναν βαθύπλουτο Ἐρυθρόδερμο; Ἄγνωστον! Μυστήριον! Κανεὶς μέχρι προχθὲς δὲν ἤξερε τὰ πραγματικὰ της ὄνομα καὶ τὴν ἱστορία της. Ἄλλοι ἔλεγαν πὼς ἦταν μιὰ τυχοδιώκτρια, ἄλλοι πάλι πὼς ἦταν μιὰ ἀνισόρροπη. Ἡ ἀλήθεια εἶνε διαφορετική, ὅπως θὰ δῆτε σὲ λίγο...

Ὁ Μπάρντ λοιπὸν, τὴν ἄλλη μέρα ἔφυγε μαζὺ μὲ τὴν λευκὴ γυναῖκα γιὰ τοὺς καταρράχτες τοῦ Νιαγάρα, ὅπου περνοῦν τὴν σελήνη τοῦ μέλιτος ὅλοι οἱ νεόνυμφοι τῆς Ἀμερικῆς, παντρεύτηκε ἐκεῖ πέρα καὶ στὸ τέλος τοῦ τρυφεροῦ μῆνα ξαναγύρισε στὴ Νέα Ὑόρκη. Ὁ γάμος του ὅμως αὐτὸς ἀναστάτωσε τόσο τὴν κοινὴ γνώμη, ὥστε ὁ Ἐρυθρόδερμος ἔφυγε γρήγορα πανικόβλητος μαζὺ μὲ τὴν Ἀμερικανίδα γιὰ τὴν Ὀκλοχάμα. Μὰ κι' ἐκεῖ πέρα δὲν εἶχε καλύτερη ὑποδοχὴ ἀπὸ τοὺς Ἐρυθροδέρμους. Οἱ Ἀμερικανοὶ θεωροῦσαν μεγάλο σκάνδαλο τὸν γάμο τῆς λευκῆς μὲ ἕναν Ἐρυθρόδερμο, οἱ δὲ Ἐρυθρόδερμοι σωστὸ ἔγκλημα τὸν γάμο τοῦ Μπάρντ μὲ μιὰ λευκὴ γυναῖκα! Αὐτὸς ὅμως ἦταν εὐτυχισμένος καὶ δὲν λογάριζε κανένα! Ἐφτιαξε μιὰ μεγάλη βίλλα στὰ σύνορα τῆς περιοχῆς τῶν Ἐρυθροδέρμων, κλείστηκε μέσα σ' αὐτὴ μὲ τὴν γυναῖκα του κι' ἔζησε ἐκεῖ πέρα ἡσυχος, πλουτίζοντας διαρκῶς, ὡς τὴν ἡμέρα πού πέθανε, κληρονομῶντας στὴν Ἀμερικανίδα, στὴ μυστηριώδη αὐτὴ λευκὴ γυναῖκα, τὴν κολοσιαία περιουσία του.

Τὸ μυστήριό της, ὡστόσο, ἔγινε σήμερα γνωστὸ στὴ δίκη τῶν Ἐρυθροδέρμων, πού ἀναφέραμε, γιὰ τὴν ἀκύρωσι τῆς διαθήκης τοῦ Μπάρντ. Ἡ λευκὴ αὐτὴ γυναῖκα λέγεται Τζουλιάννα Μέλβιλ κι' εἶχε ἐγκαταλείψει τὸ σπίτι της ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ἐρωτικὴ τρέλλα της, γιὰ νὰ πάῃ νὰ ζήσει στὴ Νέα Ὑόρκη. Μὰ ἐκεῖ πέρα εἶδε γρήγορα ὅτι δὲν ἦταν εὐκόλο νὰ βρῆ δουλειὰ κι' ὅπως ἦταν ἀπάνταρη, ἀπογοητεύτηκε τόσο, ὥστε πῆρε τὴν ἐξῆς ἀπόφασιν: νὰ παντρευτῆ τὸν πρῶτο ἄνθρωπο πού θὰ τῆς πρότεινε νὰ τὴν πάρῃ γυναῖκα του!...

Ἐ, λοιπὸν, ἡ μοῖρα τὸ θέλησε, ὁ πρῶτος αὐτὸς ἄνθρωπος νὰ εἶνε ὁ πολυεκατομμυριούχος Ἐρυθρόδερμος Τζάκσον Μπάρντ!

Ἡ Τζουλιάννα Μέλβιλ λοιπὸν δέχτηκε τὴν πρότασί του καὶ ἀπὸ τότε τυλίχτηκε στὸ ἀνεξιχνίαστο μυστήριό της, πού δὲν διεφωτίσθη παρά μόλις προχθὲς καὶ πού ἔχει συναρπάσει κυριολεκτικὰ τις Ἠνωμένες Πολιτεῖες. Ὅσο δὲ γιὰ τὴν κληρονομία τοῦ Τζάκσον Μπάρντ, οἱ Ἐρυθρόδερμοι δὲν ἔχουν καμμιά ἐλπίδα νὰ κερδίσουν τὴ δίκη, γιὰτί οἱ μόνοι νόμοι πού ἰσχύουν εἶνε οἱ ἀμερικανικοὶ κι' ὄχι οἱ παλῆοι θρησκευτικοὶ νόμοι τῆς φυλῆς τους... Ἐτσι ἡ Τζουλιάννα Μέλβιλ ἔχει σήμερα μιὰ περιουσία ἀπὸ ἑκατὸν ἑκατομμύρια δολλάρια!...

ΠΩΛ ΤΡΕΝΤΑΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

Ὁ περίφημος μισάνθρωπος καὶ πρὸ πάντων μισογύνης τῆς ἀρχαιότητος ὁ Τίμων, ὅταν εἶδε κάποτε δύο γυναῖκες κρεμασμένες ἀπὸ τοὺς κλώνους μιᾶς συκιάς, φώναξε τρελλὸς ἀπὸ ἐνθουσιασμό:

— ὦ! Ἄς δώσουν οἱ θεοὶ νὰ βγάξουν ὅλα τὰ δέντρα παρόμοιους καρπούς.

Ὅταν μιλοῦμε γιὰ τὰ πλοῦτη τοῦ Κροῖσου καὶ ἀποκαλοῦμε κάποιον πλούσιο «Κροῖσο», φανταζόμαστε ὅτι ὁ βασιλεὺς τῆς ἀρχαίας Λυδίας ἦταν ὁ πῖο πλούσιος ἄνθρωπος καὶ γιὰ τὴν ἀρχαία, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴ σημερινὴ ἐποχὴ. Καὶ ὅμως πόση φαντάζεσθε ὅτι ἦταν ἡ περιουσία τοῦ Κροῖσου; Κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς σπουδαίων οικονομολόγων δὲν ὑπερέβαινε τὰ 65 ἑκατομμύρια φράγκα. Δηλαδή εἶνε ζήτημα ἂν θὰ καταδέχονταν νὰ τὸν χαιρετήσουν οἱ... ἐφοπλισταὶ τῶν ἡμερῶν μας.

ΣΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΗΓΑΣΟΥ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΦΩΝΕΣ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ

1

Ἐδῶ πού ζεῖς, ἀγάπη μου, σ' ἔτοῦτα τ' ἀκρογιάλια
Ἐπήρες ἀπ' τὴ θάλασσα τὴν ὑπουλὴ γαλήνη,
τὴ μόρα της πού δὲν ἀκούει λυγμούς καὶ παρακάλια
τὴν ἀπονία της ὅλα της. Κι' ἐγὼ πῆρ' ἀπὸ κείνη.

Κι' ἐγὼ! Μὰ τί τῆς πῆρα ἐγὼ; τὴν τύχη ἐγὼ τῆς πῆρα
τῆς θάρκας πού παράτησαν συντρίμμι στὸ λιμάνι,
καὶ πότε τὴν κυλᾷ τρελλὴ στὰ κύματα ἢ πλημμύρα
καὶ πότε ἢ ρήχη ἢ ἀπιστὴ στὰ θράχια τὴν ξεχάνει.

2

Τόσο γλυκὰ δὲ χάραξε ποτὲ γιὰ μένα ἡ μέρα:
Φέγγει ἀπαλὰ ὁ Σαρωνικὸς καὶ τὸ λιμάνι πέρα,
Χαμόγελο εἶν' ἢ Αἴγινα, τραγοῦδι ἢ Σαλαμίνα
Κι' ὄνειρο μέσ' στῆς χαραυγῆς τὴν καταχνία ἢ Ἀθήνα.

Οἱ κάβοι ἀνθίσαν κ' οἱ γκρεμοὶ τὸ κάθε ξερονησι
Μέσ' στοῦ πελάγου τὸ γλαυκὸ ξεχνιέται τὸ μεθύσι
Ὅλα γιορτάζουν' κι' ὁ ὕμηττος ἀντάμα τους' κι' ἀγάλ'
Ἀπ' τὴν κορφὴ τοῦ τῆς Χαράς ὁ ἥλιος ξεπροβάλλει.

ΛΑΜΠΡΟΣ ΠΟΡΦΥΡΑΣ

Γ Ε Ρ Α Μ Α Τ Α

Ὅσο πλοῦτος ὅλο τῶχουν πάρει
καὶ τοὺς θησαυροὺς ὅλου τοῦ κόσμου,
Μιά κοπέλλα κι' ἕνα παλληκάρι.

Λίγη φρονιμάδα, θεέ μου, δόσμου
Νὰ κυττάζω, δίχως νὰ ὑποφέρω,
στὸν παλῆο καθρέφτη μου, ἕνα γέρο.

Γίποτε στὸν κόσμο δὲ φελάει,
παρὰ μόνο τάνθος ὅπου ἀνοίγει,
Κι' ἕνα φύλλο πράσινο τοῦ Μάη.

Μιά σταλιά δροσοῦλας κι' ἂν ξεφύγῃ
στὰ χαρο τὰ γκάθι τὸ παρέκει,
Πέφτοντας, γλυστρᾷ καὶ μήτε στέκει...

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

Β Ρ Α Δ Υ

Το βράδυ γέρνει στὸ θουνὸ μὲ τρόπο κουρασμένο,
πού λὲς ἀπὸ τὴν ὄψι του τὴν τόσο θλιβερὴ
πὼς οὐτ' ἀπόψε τὴ χαρὰ δὲν μπόρεσε νὰ βρῆ
— γι' αὐτὸ εἶνε τόσο σιωπηλὸ καὶ τόσο ἀφανισμένο.
Κι' ἐγὼ πού ἐπίσης τὴ χαρὰ κάπου νὰ βρῶ προσμένα,
νοιώθω δὲν ξέρω ποιά γλυκειὰ καὶ θεία παρηγοριά
κι' ἀφήνω πάλι τὸ μυαλὸ νὰ νεῖρεται βαρειά
κι' ἄς εἶνε τόσο ἀγέλαστο, καὶ τόσο λυπημένο...
Μακρὰ μου ἀκούγονται ἢ φωνὲς κάποιων παιδιῶν πού
(πάνε.

Κι' ἐνῶ τὸ βράδυ στὸ θουνὸ κοντεύει νὰ χαθῆ,
μ' ἕνα παράπονο βουβὸ κι' ἐπίσημα βαθὸ
ξυπνᾷνε ξάφνου ἢ βραδυνὲς καμπάνες καὶ χτυπᾷνε...
καὶ τὰ παιδιὰ στρέφουν ἀργὰ πρὸς τὸ χωριὸ καὶ πάνε...

ΝΑΠΟΛ. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΗΣ ΓΡΗΑΣ

Κι' ἂν σὲ φιλήσω, τί κακὸ εἶνε τὰ φιλιὰ;
Γρηούλα μάμμη ὅταν γενῆς μ' ἄσπρα μαλλιά
στὰ παραμύθια, πού θὰ λὲς καὶ πού θὰ πλέκης
καὶ ἰστορῶντας τὰ παλῆα θὰ κοντοστέκης.
Θὰ λὲς σὲ τόνο ἀργὸ καὶ θλιβερό
καὶ μιὰ ἱστορία, πού ἔτσι θ' ἀρχινᾷ:
«Παιδιά μου, μιὰ φορὰ κι' ἕνα καιρὸ
μ' ἐφίλησε ἕνας ὅπου πέθανε καὶ πάει...»

ΤΙΜ. ΜΩΡΑΪΤΙΝΗΣ